

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

2. Dubia circa meditationem

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

4. *Convenitne multam legere materiam ad hoc, ut quis ad orationem se prepararet?* Error hic est nonnullorum, qui, ne materia ipsis deficiat, metuentes, magnâ cum anxietate multa legunt, multos in animo suo coarctantes pulchros conceptus, ut illos deinde in oratione digerant. Multum illi temporis inutiliter terunt, nihilque faciunt boni. Satis igitur erit duo vel tria puncta sive veritates seligere, quæ inter legendum animo amplius placuerint, quibusque se quis existimet in meditatione amplius commotum iri.

5. *Nunquid expedit sapius mutare librum meditationum?* Minimè profectò, omninò enim necesse est illi, quem quis semel selegerit, legendo diutiùs insistere, ut materiarum, quas meditatatur, cognitionem adipiscatur consequentem. Quod si tamen in argumentis cujusdam libri neque gustum, neque facilitatem persentiscas, poteris commonere Patrem Magistrum, ut ille, si expedire censuerit, librum tibi commutet.

2. *Dubia circa meditationem.*

1. *Qua in re sub meditatione vitanda est curiositas?* Duplici in re. Primò curiosi esse non debemus in examinando, an Mysterium aut punctum, quod meditatur, verum sit, sed ipsum simpliciter nobis credendum est: quia fides totius meditationis fundamentum est, veluti meditatio fidei est excitatio.

Q3

2. Cu-

De
oratione

2. Curiosi esse non debemus in consecrandis exquisitis verbis, neq; in adveniendis pelliculis conceptibus, qui ordinariè non servant nisi animo recreando, unde anima ex illis alium fructum non reportat, quam propriam satisfactionem. Primò igitur eò connitendum est, ut cor nostrum lucremur, atque ad efficacem propositum corrigendi aliquam imperfectionem, aut acquirendi virtutem impellamus. Quod si semel cor tuum Deo lucratus fueris, omnia lucratum te esse existima. Non enim ita agitur de cognitione, ac de amore; & si amorem Dei habueris, hic tibi scaturigo indeficiens erit eximiorum luminum, sanctorumque cogitationum, veluti suis in exercitiis notavit noster P. Dominicus, compluresque ex Fratribus nostris sunt experti: notitiæ enim non sunt adeo efficaces ad nos amoris divini incendio inflammandos, veluti amor Dei efficax est ad nobis suggerendas eximias exquisitissimasque notitias. Unicè igitur laborandum nobis erit, ut cor nostrum Deo lucremur, cui rei cogitationes ac verba simplicissima multò ampliùs subservient.

2. *Nunquid expedit sapiùs meditari circa eandem materiam?* Expedit sanè. potissimum si quis advertat hacce materiã se multum commoveri, semperque majorem gustum ac sensum in illa reperiat. Quod si tamen reperiretur, qui ordinariè non commoveretur nisi duabus aut tribus veritatibus, exempli gratia, vanitate rerum terrenarum cum æternis, aut excellentia futuræ gloriæ collatarum, ille idcirco quævis alia meditationis argumenta relinquere

quere non deberet, ut istis semper insistat: quia finis orationis in eo dumtaxat non consistit, ut semper in recta via contineamur, id quod obtinere possemus ex unico conceptu bene expenso; verum etiam ut in amore & notitia magis quotidie magisque proficiamus; id quod ordinariè non consequimur, nisi ex plurium argumentorum meditatione, ut intellectus magis magisque illustretur.

3. *Quid faciendum est, ubi quis nullo meditationis puncto commovetur?* Postquam rationabiliter suaviterque conatus fuerit inde lumen aliquod elicere, puncta illa relinquere, atque ad alia transire debebit, ita ut si primum fuerit insipidum, transeas ad secundum, quod si nec proficias in secundo, transeas ad tertium: quod si verò nullo modo commoveris, patienter omni cum humilitate atque perseverantia hunc defectum tolerare debes, elicendo nihilominus bonas aliquas resolutiones, etsi sine gustu aut sensu, quæ nihilo secius efficaciores esse poterunt illis, quas quis eliceret magna cum notitia ac fervore. Quod si existimas alio te amplius commotum iri argumento sive materia, illam arripere poteris. Quod si è contratio etiam commutatâ materiâ advertas æquè te frigidum remanere; fortiter ac patienter primæ, quam selegeras, insistendum tibi erit, etiamsi absque omni tibi fructu id fieri videatur.

4. *Quousque insistendum est representationibus imaginariis & corporeis in meditatione mysteriorum?* Quousque utiles sunt impediendæ imaginationi, ne huc illucque vagetur

Q 4

& ober-

De
atione

& oberret. & non amplius. Ubi primum enim fieri poterit, ad considerationes intellectuales transeundum est. Exempli causâ, si quis meditetur de Inferno, minimè illi hærendum est in sola repræsentatione ignium, Diabolorum, aliorumque, quæ horrendum ipsum efficiunt; verùm continuò considerare debet istarum pœnarum æternitatem, peccati, quod illarum causa est, enormitatem, severam Dei justitiam &c. Similiter si mediteris de Nativitate Salvatoris nostri, post efformatam stabuli, præsepis ac fœni Ideam confestim transire debes ad considerationem meriti illius, qui nascitur, amoris, quò nos prosequitur, motivorum, quæ habuit eâ ratione nascendi, virtutum, quas exercuit &c.

§. *Quando relinquendus est discursus?*
Statim ac te sanctâ quadam affectione commoveri adverteris, quam fovere debes, absque tamen eo quod intellectum avoces à cognita veritate, sed ipsum dumtaxat contineas, ne ulterius progrediatur, donec voluntas affectus suos elicuerit.

Non rarò evenire solet, ut primo intuitu intellectus statim totam materiam tam perfectè comprehendat, adeoque ipsâ oblectetur, ut suaviter cogatur oculum cogitationis apertum simpliciter in ipsa defigere absque alio discursu: Exempli gratia, si quis consideret sacratissimam Salvatoris nostri humanitatem inter manus militum ipsum coronantium spinis, in faciem ipsius consputantium, colaphos sacris illius genis infligentium, profundo fortassis sentu comprehendere incipit ineffa-

effabilem patientiam ac mansuetudinem Jesu Christi, absque eo quod possibile ei sit ulterius progredi. Optimum hoc erit, sufficietq; hunc simplicem intuitum continuare sine alio discursu, affectumque, quo commotum se adverte- rit, fovere. Quod si quandoque à Deo tractum te advertas ad magnam interiorem quietem, discursu relicto, hunc gratiæ attractum suaviter sequi debebis, nudè ac simpliciter coram Deo persistendo, ut cum eo in tui intimo converseris atque oblecteris, quin necesse sit producere actus expressos de industria & cum actuali reflexione ad ea quæ facis: Est enim impossibile animam in eo statu esse otiosam, omninòque ipsa se sinere debet agi secundum hanc commotionem & attractum.

6. *Ubi cogitationes bonæ, quæ aliquando in meditatione suboriuntur, discrepant à preparata materia, nunquid eas oportet rejicere?* Nequaquam, quin potius illis insistendum est, quantum credi potest illas provenire à Deo. Quod si tamen id sæpius eveniret, tandemque adverteres, exiguum inde percipere te emolumentum, melius foret conceptam prosequi materiam. Præ omnibus tamen ea super re consulere debebis Patrem Magistrum. Similiter ubi fortis aliquis motus super aliquo sancto exercitio aut virtute tibi evenerit, quamquam propositæ meditationis materiæ non concordet fovendus tamen erit, imò illi diutiùs etiam insistendum.

7. *Qui ex seipsis atq; absq; ulla reflexione seu alligatione ad ullam artem sive industriam*

striam seipfos facile occupant, tenentur ne illi se astringere ad sequenda præcepta superius à nobis proposita? Necessarium id minimè erit, sique viderint ipsi, affectum suum facile excitari ad primum subjectæ materiæ intuitum, cum certa quadam elevatione cogitationis ipsorum supra repræsentationes sensibiles, suaviter id permittent, cumque Deo se occupabunt, juxta quod se interius sentient commoveri, voluntatem multò amplius, quàm intellectum intendentes. Quod si etiam aliquando se advertant elevari ad claram notitiam veritatis aliqujus extensioris, in qua animus eorum ipsis videatur excurrere, ac se facilitate quadam incomparabili dilatare, absque eo quod ipsum quidquam limitet aut derineat, instar aviculæ in aëre puro ac sereno volantis, voluntate etiam impletâ ac redundante suavitatibus ac sanctis virtutum desideriiis & affectionibus, gratiam hanc singularem recipient à Deo, uti superius diximus, cumque Patre Magistro rem communicabunt, eamque gratiam habebunt pro signo, quod Deus velit, ut ipsi magnâ cum fidelitate inserviant, sanctoque orationis exercitio per amplius se addicant.

*Cap. 17.
de statu
devotionis
sensibilis.*

*8. Expediunt aliquo tempore per interval-
la se continere in interno quodam silentio?
Etiam, præcipuè in fine cujuslibet puncti, ut
locum demus Spiritui sancto loquendi ad cor
nostrum. Quoniam evenire non rarè solet, ut
vocem illius non audiamus, eo quod nos ipsi
nimium loquamur, cum tamen unicum divini
oris ipsius verbulum multò amplius nos in-
strueret, quàm facere queat ingens numerus
nostræ*

nostrarum ordinarium meditationum. Verum ut hoc fiat, valde tranquillos, atque interiorius reollectos nos esse oportet.

9. *Nunquid profectum aliquem in via orationis sperare possunt ii, qui cum prorsus meditari, aut animo diutius in ulla materia herere non possint, magno tamen precandi Deum, illiq; inserviendi tenentur desiderio?* Indubie, dummodò perseverent in bona voluntate sua, bonorumque operum ac mortificationis exercitio. Multum illi studere debent exercitio aspirationum, ordinariè etiam comportare se cum debent meditationum, aut alium librum spirituales, ut meditationi suæ lectionem intermiscant, hacque ratione animum continent. Ubi verò inter legendum repererint locum aliquem, quo commoveantur, elauso libro ipsum aliquanto tempore considerare conabuntur, ut fructum aliquem pro vitæ suæ emendatione inde eliciant. Nonnulli tantum ex hac methodo perceperunt emolumentum, quantum alii ex longis suis ac profundis meditationibus. Perutile quoque ipsis erit, suavi, simplici ac nativâ uti repræsentatione mysteriorum vitæ ac passionis Domini nostri, absque ulteriori eorundem penetratione, vivâ cum fide præsentia illius coram ipso consistendo, & cor suum affectuosè concedendo motibus affectionis, quam persentiscant, absque alio artificio aut discursu consequenter ad hunc simplicem intuitum producendo.

Modò videlicet dolore & compassione de pœnis illius, de quibus ei gratias agent, tene-
rescent.

De
ntione

rescent. Aliàs infirmitates atque imperfectio-
nes illi suas exponent. Aliàs ei sese offerent ad
ipfi toto corde serviendum, generosèque in
obedentiæ, charitatis, atque humilitatis ope-
ribus se exercitandum. Cùm istud orationis
genus haud multa indigeat attentione ac la-
bore, nemo est, qui ab ea se justè queat excusa-
re. Certissimum verò est, ex ea maximum re-
portari à quovis posse emolumentum; opti-
ma enim oratio illa non est, quæ amplius scater
bonis cogitationibus & conceptibus, verùm
ea, quæ ex optima procedit voluntate, quam-
que major consequitur in se corrigendo, atque
in bonis operibus exercitando fidelitas.

Sancta Virgo ac Mater Theresia hocce ge-
nus orationis plurimum commendat, fatetur-
que de seipsa magnos se ex illa reportasse pro-
fectus, Religiosis filiabus suis ita loquens:
„ Ex, quæ intellectu parum discurrere, cogi-
„ tationes suas, ne diffluant, cohibere non pos-
„ sunt, semper coram Domino ac verò Magi-
„ stro nostro consistent. Non equidem exigo,
„ ut cogitetis de illo, plures efformando con-
„ ceptus, neque ut magnas ac delicatas in in-
„ tellectu effingatis considerationes; sed hoc
„ solum in præsentia à vobis requiro, ut oculos
„ in ipsum conjiciatis: Ecquis verò suæ mentis
„ oculos detorquere velit à Salvatore nostro?
„ Res aliquando intuemini deformes, & rem
„ totius mundi formosissimam intueri detre-
„ staretis? Ipsum, ubi volueritis, intuebimini,
„ nihil etenim sic ille desiderat, quam ipsum ut
„ aspiciatis. Minimum contuitum nostrum tan-
„ ti facit, ut sua ex parte, nihil non faciat, quo
vos

„ vos incitet, ut oculos in ipsum vestros conji-
 „ ciatis. Quod si tristamini ac desolamini, in via
 „ horti consistite, ubi anima ipsius tantopere
 „ angebatur, ut ipse, qui tamen erat ipsa pa-
 „ tientia, de sua tristitia conquereretur. Aut
 „ certè videte illum affixum columnæ, dolori-
 „ bus onustum, pelle ob vestri amorem discis-
 „ sum, ab his persecutum, consputum ab aliis,
 „ ab amicis negatum, à Discipulis derelictum,
 „ absque ullo subsidio, frigore constrictum
 „ adeoq; malè tractatum, ut facile vobis sit ex
 „ illius intuitu solatium capere. Aut deniq; in-
 „ tuemini ipsum sub cruce curvatum, tantâq;
 „ cum violentiâ protrusum, ut respirare vix
 „ queat, ipse vos oculis suis pulcherrimis mise-
 „ ricordiæ ac lacrymis plenis intuebitur, suo-
 „ rum ille dolorum oblitus, vestros solabitur
 „ ac levabit, tantum ut cum ipso vos console-
 „ mini, facieq; conversâ ipsum nunquam non
 „ intueamini. „ Hæc inquit sancta Virgo.

10. *Nunquid de profectu desperandum, ad-
 eoque oratio relinquenda est iis, qui sub ipsa in te-
 nebris ambulant?* Nequaquam, quia via tene-
 brosa, arida, deserta ac petrosa æquè à Deo est,
 ac illa, quæ facilis est ac luminosa.

Quod si quis igitur cæci instar conducitur,
 quin sciat ubi vertetur, neque ubi ambulet aut
 quo vadat, non per sentiscens nisi fastidium
 atque ariditatem, quamcumque ipse adhi-
 beat præparationem & industriam; ille præ-
 cipuè opus habet magnâ patientiâ atque in-
 manus Dei resignatione, ut constanter il-
 lam consecratur viam, quantumvis diffici-
 lem ac molestam. Hac in re necesse est, ut
 amore

De
 tione

amore nudo, forti, suisque commodis minimè adhærescente obediat Deo, in illius directione confidat, ipsum in hoc etiam quam maximè amet. Porro hæc via eò est excellentior, solidior ac perfectior, quò occultior, magisque ab omni voluptate sive sensibili sive spiritali aliena. Ex quo fit, ipsam non esse nisi pro animabus generosis, magnæque perfectionis amantioribus, quæ hanc ob rem specialissimè opus habent frequenti communicatione cum Patre Magistro aut Directore suo spiritali.

3. *Dubia circa Affectus.*

1. **Q**uid faciendum, ubi voluntas ex meditatione nullo modo commovetur? Nequaquam impatiente id animo ferendum, sed humiliter & cum resignatione tolerandum, hoc enim ipsum est, in quo potissima pars consistit profectus, quem vult Deus ut reportemus ex oratione; Et verò hic profectus exiguus minimè est, humilis etenim illa resignatio quam maximè placet divinæ Majestati. In hoc ergo sancta illius amplexanda voluntas, ipseque à nobis laudandus est silentio, quod nobis commendat hoc ipso, quò nihil, quod ei dicamus, inspirat.

Quod si neque istos resignationis actus elicere queamus, saltem illorum desideria concipere debemus. Quod si neque illa concipere posse nobis videamur, rogandus nobis est Deus, ut ipse seipsum laudet in nobis eo modo, quo ipse desiderat, eo fine nos ipsi totaliter resignando.

Atque, ut paucis expediam, si quis in statu
esset